

νεται ὅτι δὲν ἔχει σχηματίσει καλὴν ἰδέαν ἀφοῦ τὸ ἤξιωσε μόλις τῶν δευτέρων προσώπων.

Ἡ κυρία Βατταρέλη ὀμιλεῖ μόνον ὀλίγον συμπαθητικά. Πάντες οἱ ἄλλοι εἶνε ἄξιοι οἴκτου· χαίρομεν ἰδίως, διότι καὶ περὶ τοῦ βαρυτόνου ἡμεῖς ἐξηνέγκομεν τὴν ἀληθεστέραν γνώμην· ὅτι δηλ. εἶνε μετριώτατος. Ὁ Βελζεβούλ κάλλιον θὰ ἐξετιμᾶτο ὡς Ζεβζεκούκ· ὁ τενόρος ἔχει μίαν ἢ δύο μονάκριβες ὑψηλὰς φωνάς· ὅλη ἡ ἄλλη μουσικὴ κλίμαξ λειτουργεῖ καθ' ὀλοκληρίαν ἐνδομύχως· εἶνε ἓνα εἶδος ρούτου. Ἡ κοντράλτα μᾶς ἐνθυμίζει ὡς φωνὴ καὶ ὡς μορφή τὴν *Κιρκινέκα* τοῦ φίλου Βερδέρη. — Περὶ δὲ τοῦ χοροῦ δέον ν' ἀποφανθῇ ἡ ζωολογία.

Κατὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ Φάουστ μετὰ τοῦ Βελεντίνου καὶ τοῦ διαβόλου.

— Τὸν καυμένο τὸ Φάουστ μονάχα θεὸς μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ.

— Καὶ ὁ Κοσσονάκος!...

Μάγκας.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεὺς, 6 Ἰουνίου 1883.

Καὶ τίς Ρωμῆος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος μέχρι σήμερον ἐστάθη τόσο ἀμερόληπτος, τόσο ψυχραίμος ὥστε τὸ πολιτικὸν σύστημα, εἰς ὃ ἀνήκει ψυχῇ τε καὶ τσέπη, νὰ μὴ τοῦ διετάραξε τὸ νευρικὸν σύστημα, νὰ μὴ ἐφώναζε μέχρι τρίτου οὐρανοῦ τὸ ἀπαραίτητον «ζήτω τὸ κόμμα» καὶ νὰ μὴ ἐκένωσε μίαν τουλάχιστον κουμπούραν καὶ δέκα κύπελλα ἐκ τοῦ παυσιλύπου ρητηνίου!

Μόνον ὁ μακάριος Πειραιεὺς δὲν ἀπῆλαυσε φέτος τοιοῦτου ἐκλογικοῦ σάλου καὶ τὰ νεῦρα αὐτοῦ δὲν ἐτάραξαν ὄγ-

κημοὶ ζιτωκραυγῶν οὔτε τὰ χεῖλη τοῦ ἐδρόσιεν σταγῶν ρετσίνας. Αἱ σφυρίκτραι τῶν ἐργοστασίων ἀπέπειξαν πᾶσαν ἀπόπειραν ζιτωκραυγῆς καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας βάρος δὲν ἀφῆκε τὸ καταπεπονημένον σῶμά του εἰς ἐκδήλωσιν πρακτικωτέρων ἀφοσιώσεων πρὸς τοὺς ὑποψηφίους. Ἴδου ζήτημα δικαιοῦμενον νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν πολλῶν· διότι οὔτε εἰς τὴν περὶ ἀνυπαρξίας δῆθεν ἀντιπολιτεύσεως τῶ, Μουτζοπούλω ἰδέαν τινῶν θέλομεν νὰ δώσωμεν προσοχὴν ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι πέντε μόνον τρελλοὶ εἰσὶν ἱκανοὶ ν' ἀναστατώσωσι κόσμον ὅταν θελήσωσι· οὔτε εἰς τὰς περὶ ἡσύχου δῆθεν ἐκατέρωθεν ἐνεργείας· διότι ἀμφοτέροι οἱ ὑποψήφιοι στὰ νύχια στέκονται ὅπως ἀντιμετρηθῶσι προκαταρκτικῶς ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ. Ἄλλ' ὁ Πειραιεὺς ἐργάζεται, ὁ Πειραιεὺς ἀσχολεῖται. Καὶ τίς ἐκτός τῶν βιούντων ἐν τῇ νηφαλίῳ ἀτμοσφαιρᾷ τῶν καφφενειῶν, τῶν χασκόντων πρὸ τῶν νευροσπᾶστων καὶ τῶν ἐν κυβείᾳ κερδοσκόπων πλείστων ἀθηναίων δὲν γνωρίζει τὴν ἀεικίνητον, μεριμνωσαν, καταγινομένην πάντοτε καὶ ἐνίοτε μὴ εὐχαιρούσαν νὰ ὑποδεχθῇ καὶ αὐτὸν τὸν αὐτάκλητον ἐπισκέπτην τῆς θάνατον Καν Ἐργασίαν; Κλείσατε τὰ ἐργοστάσια φράξατε τὸν λιμένα καὶ ἀμέσως ὁ Πειραιεὺς θὰ δεκαπλασιάσῃ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον καὶ συχνὰ θὰ δώσῃ ἀφορμὴν αλαμπῆς τῆς βαρυγδούπου χαστουκιάς τοῦ κ. Κοσσονάκου, ἀφοῦ ἤδη μὲ ὄλην τὴν νηνεμίαν ἦν ἀγομεν ἐπελάγισε προθῆς θριαμβευτικῶς ἐπὶ τοῦ ἐκστατικῶς θεωροῦντος αὐτὸν κεκαγῶτος καὶ λέγοντος «τί μὲ δέρεσι;» προσώπου ἐνὸς ἐντίμου πολίτου—ἐργάτου.

Τὸ γλυκοχάραγμα ὁμῶς τῶν ἐκλογῶν ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀφουνήσῃ τῆς νηδύμου ἀδιαφορίας καὶ μᾶς μεταθέσῃ ἐκ τῆς βλακώδους ἀπαθείας εἰς κάπως στενταρικώτερον ὄργανον. Τὸ σύνθημα ἐδόθη ἀπὸ προχθῆς ἐν τοῖς καφφενείοις. Τὸ χόρδισμα τοῦ πολιτικοῦ σαριβάρῃ ἤρξατο διὰ τῶν συζητήσεων

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 494)

— Ὅχι. Ἄν καὶ εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πάντοτε τοῦ κ. Δεπερέζ, ἔχω ἐλεύθερον τὸν καιρὸν μου ἕως ποῦ νὰ μὲ διατάξουν νὰ πιάσω δουλειὰ αὐτοῦ, δηλαδὴ μέχρι τῆς συγκροτήσεως τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἀνδρείου», ἱστιοφόρου κατασκευαζομένου ἐν τοῖς ναυπηγείοις. Ὁ Βωδρὺ καὶ ἐγὼ πολλὰ ὑπεφέραμεν καὶ δὲν ἤμπορῶ ἀκόμη νὰ σταθῶ ε' τὰ πόδια μου. Σ' τὸ σπῆτι στενοχωροῦμαι καὶ ἐρχομαι ἐδῶ νὰ περῶ τὸν καιρὸν, νὰ βλέπω τοὺς συντρόφους καὶ τοὺς ἀναχωροῦντας καὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας· ὀμιλῶ μὲ τὸν ἓνα. μὲ τὸν ἄλλον καὶ τοῦτο μὲ διασκεδάζει.

— Ἄν θέλῃς ἀφοῦ δὲν ἔχῃς δουλειὰ νὰ μποῦμε σ' τὸ ξενοδοχεῖο ν' ἀδειάσωμε μιά μποτίλια μπορῶ εἰς ὑγεία σας.

— Ὅπως θέλετε, κύριε.

Ὁ ναύτης ἔπτυσε τὸν καπνὸν του καὶ ἠκολούθησε τὸν βαρόνον εἰς αἴθουσάν τινα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἐκάθησαν εἰς τράπεζαν μαρμαρίνην ὃ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ὁ ὑπρέτης ἔφερε τὴν φιάλην.

— Εἶναι παλαιὸ καὶ καλὸ, τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ ναύτης πλαταγίζων τὴν γλῶσσάν του.

— Ἄς πιοῦμεν, εἶπεν ὁ βαρόνος μειδιῶν.

ΚΟ'

Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΣ

— Γενναίε μου Γενδρὸν, εἶπεν ὁ βαρόνος μετὰ τὸ δεῦτερον ποτήριον, δὲν ἐνδιαφέρομαι ἀμέσως ποῦ σοῦ ζητῶ τὴν ἐν λόγῳ πληροφορίαν· σὲ ἐξιώτῳ μόνον διότι θέλω νὰ εὐχαριστήσω μίαν γνώριμόν μας, μίαν κυρίαν φίλην τῆς οἰκογενείας μου.

— Δὲν πειράζει, κύριε, δὲν πειράζει.

— Ὅταν ὁ «Ἀτρόμητος» κατελήφθη ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ταύτης τρικυμίας, προήρχεσθε ἀπὸ τὴν Ὠκεανίαν, τὰς νήσους τῆς Σόνδης;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπὸ τὴν Βαταύαν.

— Κατ' εὐθείαν;

— Κατ' εὐθείαν. Ἐλάδομεν ἀπὸ τὴν Βαταύαν ὅλο τὸ φορτίον μας.

καὶ δὲν θὰ παρέλθουν πολλαὶ ἡμέραι ὅτε τὸ ἐμβατήριον τῶν δηλώσεων θὰ τάξῃ ἕκαστον ὑπὸ τὸν θίασον ὃν ἐννοεῖ ν' ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ ἰλαροτραγωδίᾳ τῶν Δημαρχιακῶν.

Οἱ ὑψίστοι οὐδὲμαρχοὶ κ. Μουτζόπουλος καὶ Ὁμηρίδης μετὰ δραστηριότητος καταγίνονται πρὸς εὗρεσιν τῶν καταλλιλοτέρων (ἐπὶ κατασιταῖ) προσώπων εἰς συγκρότησιν τῶν συμβουλιῶν τῶν καὶ οἱ πόβεροι τῶν παρεδρουσυμβούλων καὶ ἀλόγοι ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν φοβεράς πάσχουν αὐξομειώσεις ὡς μετοχαὶ Λαυρίου.

Ἄν οἱ τοῦ Ὁμηρίδου τὴν ἔχουν σίγουρη (θετικὸς βαθμὸς) οἱ τοῦ Μουτζόπουλου εἰς . . . ὑπερθετικόν! Τὸ κόμμα τοῦ πρώτου κυρίως ἀποτελεῖται ἐκ τῶν διαμαρτυρομένων Μουτζοπουλιστῶν, ἐνῶ τοῦ δευτέρου σύγκειται ἀπὸ πάγιον κεφάλαιον συστηματικῶν φίλων του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμποροβιομηχανῶν καὶ μὴ ἐννοούντων νὰ παρεκκλίνωσι πρὶχαν ἐνόσφῃ ἢ καρδοῦλα τοῦ γέρω Τρύφωνος τὸ λέει ἀκόμη διὰ δημαρχιλίει.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ ἔμφυτον παντὶ Ρωμῶν πνεῦμα τῆς συναλλαγῆς ἀπὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ ἐνδυμασίας του μέχρι τῶν ἀρχόντων του, ἡδύνατο νὰ εὕρῃ ὑπόστασιν καὶ θιασώτας εἰς ἀντίπαλον τοῦ Μουτζοπούλου ἱκανοποιούντα περισσότερο τούτου τὰς ἀξιώσεις τῶν ἰδιοτρόπων Πειραιωτῶν. Ἄλλ' εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Ὁμηρίδου εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς (τῆνυτο ἅς τὸ κρίνωσιν ἄλλοι ἐπειδὴ ἡμεῖς ὡς ἀπλοὶ χρονογράφοι γράφομεν) δὲν διαβλέπομεν ἐχέγγυα Μουτζοπουλικῆς δραστηριότητος καθόσον θὰ ἦτο κανεὶς ὁ πεζότερος προσωπικὸς ἐχθρὸς τοῦ Μουτζοπούλου ἢ θὰ ἔζη ἐκτὸς τοῦ Πειραιῶς διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι οὗτος δὲν εἰργάσθη ὑπὲρ πάντα ἄλλων δήμαρχων ὑπὲρ τῆς εὐμερείας τοῦ τόπου του καὶ ὅτι δὲν συντέλεσε ἴσως ἴσως κατὰ μέγα μέρος ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἐμπορικῆς ὑπεροχῆς τοῦ τόπου ἥτις βεβαίως ὀφείλεται εἰς τὴν διορατικότητα τοῦ ἀρχοντός του.

Ὁ κ. Ὁμηρίδης ὄφειλε τὸ πρῶτον ἤδη κατερχόμενος εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα νὰ θέσῃ εἰς κοινὸν ἔλεγχον τὰς ἀρχάς του διὰ προγράμματος — ἂν καὶ αὐτὰ ἐξέπεσαν περισσότερο τῆς Μάρτυρος Αἰκατερίνης — ἀφοῦ ὁ πολυτεὴς διοικήσας κ. Μουτζόπουλος δύναται ἐν ὀλίγοις νὰ εἴπῃ: «σὰς ξέρω καὶ με ξέρετε», ἀλλ' ἀντὶ προγράμματος μὰς παρουσιάζει τὸ ἐγὼ του διὰ τῆς σιωπηλῆς ὡσφ καὶ δισήμου ἐπικλήσεώς του: «δοκιμάστέ με καὶ θὰ με ἴδητε.»

Λέγεται ὅτι ἀμφότεροι οἱ ἀντίπαλοι ὑποστηρίζουσι καρτερικώτατα τὰς θέσεις των διὰ σφαιρῶν ἑκατὸν λιτρῶν καὶ ἐν ἀνάγκῃ πεντακοσίων. Χαρὰ καὶ δόξα εἰς τοὺς τραυματίας! Μανθάνω ὅτι σύμβολον τοῦ Μουτζοπούλου ἔσται γαρύφαλον ἐρυθρὸν, ὅπερ ὑπὸ οἴωνοσκοπικῆν ἐποψιν ἂν ἐξετάσω ἀνατρέχων εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς μνήμης μου κατὰ τοὺς πολυτίμους τῶν ἐρώτων μου χρόνους, οἵτινες, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, παρῆλθον καὶ αὐτοὶ ὡς ἐλπίδες τοῦ Νίλου τοῦ Καραπαύλου καὶ ἐσθυσαν — ἰατταταιάξ! — ὡς ἀερίδῳ ἐν τῇ παραστάσει τοῦ Κρίσπου, μοὶ φαίνεται ὅτι σημαίνει ἀσέ ἐρωτεύομαι θεομῶς, τὴν ὁποίαν διαβεβαίωσιν δὲν εἴχομεν ἀνάγκην νὰ μὰς κάμῃ ἔ κ. Μουτζόπουλος· διότι μετὰ ἐννεαστῆ ἀχύμαντον συμβίωσιν μετὰ τῆς πεφιλημένης δημαρχίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἐρωτευθῆ ἤδη ψυχρῶς, παραδίδων οὕτως αὐτὴν ἔρμαιον εἰς χεῖρας τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις τόσον σατραπικῶν χαρακτῆρος ἄνθρωπος φαίνεται διὰ τοῦ συμβόλου του τῆς πεύκης — «πρέπει νὰ με ὑπακούης τυφλῶς.»

Ἐκτιμῶν τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀναγνωστῶν, δι' ἣν τοὺς εὐχαριστῶ, παύω ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν λίμαν μου, ὑποσχόμενος αὐτοῖς. . . νὰ ἐπανέλθω!

Τορὸς

- Δὲν ἐσταματήσατε πουθενὰ εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν;
- Πουθενὰ. Εἴμεθα στὴ θάλασσα ὀκτῶ ἡδὴ μῆνας καὶ ἐβιάζομεθα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς Χάρβην. Καὶ ἔπειτα εἴχομεν νερὸ καὶ τροφίμα ὅσα μὰς ἐχρειάζοντο.
- Δὲν εἴχατε μαζὺ σας σ' τὸν «Ἀτρόμητο» ἐπιβάτας;
- Ἐνα μόνον, κύριε.
- Πόθεν προήρχετο;
- Ἀπὸ τὴν Βαταϊκὴν, ὑποθέτω, ἐπειδὴ ἀπ' ἐκεῖ μπῆκε.
- Γνωρίζεις τ' ὄνομά του;
- Ὁχι, κύριε, γνωρίζω μόνον ὅτι ἦτο Γάλλος. Ὁ πλοίαρχός μας τοῦ ἔφερετο πολὺ εὐγενικά. Ἄ! σταθῆτε, ἐνθυμούμαι τῶρα ὅτι ὁ πλοίαρχος ὠνόμαζεν αὐτὸν κ. μαρκήσιον.
- Λοιπὸν αὐτὸς ποῦ ὁ πλοίαρχός σας ὠνόμαζε κ. μαρκήσιον, ἀπωλέσθη καὶ αὐτὸς ὡσαύτως; ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων; ἠρώτησεν ὁ βαρόνος διὰ φωνῆς συγκεκινημένης.
- Πνίγηκε μαζὺ με τοὺς ἄλλους.
- Καὶ ὅμως, ποῖός ξέρει, δυνατόν νὰ ἐσώθῃ καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ σεῖς ἐκ θαύματος;
- Πέθανεν, ὑπέλαθεν ὁ ναύτης, κινῶν τὴν κεφαλὴν.
- Εἶσαι λοιπὸν τόσον πολὺ βέβαιος, ὥστε νὰ ἐμιλήῃς τοιουτοτρόπως;
- Μάλιστα.
- Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν πληροφορίαν θέλω, γενναίε μου. Εἴλθε λοιπὸν βέβαιος, πολὺ βέβαιος; . . .

- Βέβαιος καὶ παραβέβαιος.
  - Οἴμοι! σὲ πιστεύω, φίλε μου, σὲ πιστεύω.
  - Ἐὰν ἡ κυρία αὐτὴ ποῦ λέτε εἶνε μητέρα του, πέτε της ἐκ μέρους τοῦ Πρόσπερ Γενδρών, ὅτι ἔμπορεῖ νὰ κλαύσῃ τὸν γυῖό της.
  - Ἐν τούτοις αὐτὴ ἐλπίζει πάντοτε.
  - Ἄς παύσῃ νὰ ἐλπίζῃ.
  - Ὄ! ἢ δυστυχῆς γυνὴ.
  - Εἶνε ἢ μήτηρ;
  - Μάλιστα.
- Θὰ κλαύσῃ καὶ αὐτὴ! Καὶ ἐδῶ εἶνε τόσαις μητέραις ποῦ κλαῖνε τὰ παιδιὰ τους, χῆραι ποῦ κλαῖνε τοὺς ἄνδρας τους, ὄρφανὰ ποῦ κλαῖνε τὸν πατέρα τους!
- Σταθῆτε ὅμως, ἂν αὐτὸ ἔμπορῇ νὰ τὴν παρηγορήσῃ ὀλίγον, θὰ εἴπητε ὅτι ὁ υἱός της δὲν τὴν ἐλησμόνησε τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου του. Ὅταν ὁ «Ἀτρόμητος» ἐβυθίστο, εἴμεθα ὅλοι ἐπάνω 'ς τὸ κατάστρωμα, ἐγὼ βρισκόμενα κοντὰ 'ς τὸν ἐπιβάτην.
- «Χαῖρε! χαῖρε! ἤρχισεν νὰ λέγῃ γονατισμένος, χαῖρε σὺ, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ! χαῖρε σὺ, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ζήσω!»
  - Ὁ βαρόνος προσεκάλεσε τὸν ὑπρέτην.
  - Πόσα θὰ πληρώσωμεν;
  - Τρία φράγκα.
  - Λάβε πέντε· τὰ λοιπὰ εἶνε διὰ σέ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΙΓΙΟΥ

Αἶγιον, 1 Ἰουνίου.

Αἱ ἐν τῷ «Μη Χάνεσαι» καθημερινῶς καταχωριζόμεναι ἀνταποκρίσεις, ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ Κράτους, παριστῶσαι στατιστικὴν, οὕτως εἶπειν, τοῦ ἐνεστώτος πνεύματος καὶ ἐν γένει τῆς καταστάσεως τοῦ τόπου, ἐγαργάλισαν καὶ τὴν ἰδικὴν μας φιλοδοξίαν, ὅπως δίδωμεν σκιαγραφίαν τινὰ τῶν κοινωνιοπολιτικῶν μας ἀποτε καὶ μὴ καθυστερῆ τέλεον τὸ Αἶγιον, διὰ τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἔχομεν νὰ σῶς ἀναγγεῖλωμεν σήμερον τὸ στουδαῖον καὶ μοναδικὸν μας νέον : τὴν ὑποδιαίρεσιν τῶν τοπικῶν κομμάτων !!

Καὶ λοιπόν ἄλλοτε εἴχομεν δύο μερίδας καὶ δύο ὑποψηφίους δημάρχους, ἐνῶ ἐφέτος θὰ ἔχομεν τέσσαρας. Ἄλλ' ἢ ἀριθμητικὴ αὐτὴ τῶν κομμάτων καὶ τῶν ὑποψηφίων ἢ αὐξηξις, δυστυχῶς δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν νόμον τῆς προπορίας καὶ τῆς ζητήσεως, ὡς πρὸς τὰς ἰδιοτελεῖς διαθέσεις τῶν μνηστήρων τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς. Τοιοῦτοτρόπως οὔτε τὸ Γυμνάσιόν μας, οὔτε ἡ λαϊκὴ μας σχολή, οὔτε αὐτὸς ὁ τὰ πάντα μετατρέπων χρόνος, κατώρθωσαν νὰ μεταβάλλουν τὸ παράπαν, τὴν προαιώνιον πολιτικὴν τῶν προσωπικῶν συμφερόντων. Καὶ ἐφέτος τυυτέστι ἔχομεν τὸ αὐτὸ σχεδὸν κομματικὸν μονοπώλιον, τὰς αὐτὰς φατριαστικὰς ἰδέας, τὸν αὐτὸν κομματικὸν νευροσπαστισμὸν, τὰς αὐτὰς κομματικὰς διαπραγματεύσεις, τὸν αὐτὸν πιθηκισμὸν τοῦ λαοῦ, τὴν αὐτὴν ἀδράνειαν, τὴν αὐτὴν ἀβελτηρίαν καὶ τὴν αὐτὴν βουδύθητα τῆς ἀνεξαρτήτου καὶ ἀνεπτυγμένης τάξεως, ἥτις πολλὰ θὰ ἠδύνατο καὶ θὰ κατώρθου ἐὰν ἤθελε καὶ συνεννοεῖτο, συνησπίζετο καὶ συνεργάζετο.

Ἡ μερὶς τοῦ κ. Μεσσηνέζη βουλευτοῦ, ἡ ἔχουσα ὡς κυρίαν ὑπόστασιν τοὺς σταφιδεμπόρους τοὺς καλουμένους καρλιστὰς ἐπιβάλλει μετὰ τὴν αὐθεντίαν της ὡς ὑποψήφιον εἰς τὸν

λαὸν τὸν σταφιδέμπορον Σ. Κ. Κανελλόπουλον· ἐξ ἀντιθέτου ἢ μερὶς τοῦ κ. Μιαούλη—εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν—μετὰ τὸ καπετανικὸν της καὶ μετὰ τὰς ἐπιστρατευτικὰς εὐκολίας της καὶ μετὰ τὰς ἀδείας της καὶ μετὰ τὰς ἀθωώσεις τῶν λειοτακτικῶν της καὶ μετὰ τὴν ἄλλαν εὐεργεσίαν ! δυνάμει τοῦ κ. Τρικούπη, ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἀνθρώπους της τὸν κ. Σ. Παυχροναῖδην, ἐνῶ ὁ κ. Μελετόπουλος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀφῆρεσ πᾶν γόητρον ἢ πολιτικὴν τὴν ἀστάθειαν, μὴ δίδων πίστιν εἰς κατέρων τῶν εἰρημένων μερίδων, ἐκθέτει ὡς τὰ παντὶ τὸν κ. Σωτηρόπουλον ἐπίσης σταφιδέμπορον καὶ τελευταῖον ἔχομεν τοὺς κκ. Μιλ. Μεσσηνέζη καὶ Κ. Νικολαῖδην ἀποσπασθέντας τῆς ἰσχυρᾶς συμμαχίας τῆς πρώτης μερίδος καὶ προτείναντες γιὰ τὸ καπρίτζο τὸν κ. Χαραλάμπην.

Παρακολουθοῦντες τὰς διαφορὰς τοπο-πολιτικὰς φάσεις, θέλομεν σῶς καθιστάνει ἐνήμερον τούτων, ὅσον οἶόν τε ἡμῖν, καθὼς καὶ περὶ τῶν σπουδαιότερων κοινωνικῶν περιστάτικῶν, ἔχοντες τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ φύλλον ὅπερ ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐμφανίσεως ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα τῆς κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως, δὲν θέλει μᾶς ἀρνηθῆ νὰ καταχωρίσῃ ὅ,τι συνᾶδον τῷ προορισμῷ του.

Ἄνεξάρτητος.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάνεσαι»,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5689 φύλλον τῆς ἐσημερίδος «Παλληγενεσίαν» ἀνέγνων διάφορον τι περὶ καταδαφίσεως οἰκίας τινος ἀνηκούσης εἰς σπουδαῖον συμπολίτην ὀνόματι Κυριακόν· τοῦτο εἶναι ὅλως ἀνυπόστατον καὶ ψευδές, διότι οὐδεμίαν οἰκίαν κητηδαφίσθη, ἀλλὰ δύο μανδρότεγχοι ἐκ μέτρων τριῶν ἑκαστος, ὁ εἰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη καὶ ὁ ἄλλος ἐπὶ τῆς

Καὶ ἐξαγαγὼν δύο λουδοβίγια ἐκ τοῦ κόλπου του ἔθεσεν αὐτὰ εἰς τὴν γαῖρα τοῦ ναύτου.

Οὗτος δὲν ἤθελε νὰ τὰ δεχθῆ.

— Ναι, λάβετα διὰ νὰ πῖστε μετὰ τοῦ φίλου σας Βωδρὺ καὶ τῶν ἄλλων συντρόφων εἰς ἀνάμνησιν ἐκεῖνων, οἵτινες δὲν ὑπάρχουν πλέον.

Ἡχαρίστησε τὸν γηραιὸν ναύτην εὐχρηθεῖς αὐτῷ καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Λέων ἐπανελθὼν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διέταξεν ἵνα φέρωσιν ἐν τῷ δωματίῳ του φαγητὸν καὶ ἔφαγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Ὅτε ἔλαβε τὸν καφέ του καὶ ἐπὶ βαθημῶν μικρὸν ποτήριον παλαιοῦ κονιάκ, ἤναψε σιγάρον τῆς Χαβάνης, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὅπως χωνεύσῃ ἡσύχως ἐν εὐαρέστῳ ἀπραξίᾳ.

Ἄλλὰ τὸ σῶμα ἀναπαυόμενον παρέχει μείζονα τάσιν πρὸς τὴν σκέψιν· ὁ νοῦς δὲν ἔμενεν ἄργος, ἀσχολούμενος εἰς ἐπίμοχθον ἐργασίαν ἐντὸς τοῦ παρλάζοντος ἐγκεφάλου του.

Κατακεκλιμένος ὑπτιος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους εἰς τὴν ὄροφν, ἦν ὁ καπνὸς ἐλείγειν ἀνερχόμενος εἰς ἐλικοειδεῖς ὑποκυάνου, γοαμὰς, ἐξήταζε πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχε καλὸν καὶ ἀτελές ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τῶν προηγουμένων αὐτοῦ συνδυασμῶν.

— Τώρα, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, οὐδεμίαν ἔχω ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ πλήρη καὶ ὀλοσχερῆ τὴν βεβαιότητα· ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανε, μάλιστα ἀπέθανε. Καλῶς ἐπραξά ἐλθὼν εἰς Χά-

βρην. Γνωρίζω ἤδη ὅ,τι ἤθελα νὰ γνωρίζω. Οὐδὲν ἔχω νὰ φοβῶμαι, μακρὰν πλέον οἱ χιμαιρικὸι φόβοι, δύναμαι νὰ ἐνεργήσω. Οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐκπλαγῶσι βεβαίως, ἀλλ' εἰς τοὺς τολμησόντας νὰ με ἐρωτήσωσι θὰ δυνηθῶ ν' ἀποκριθῶ : Εἶχον ἓνα ἀδελφόν, τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ· ὁ ἀδελφός μου ἀπεβίωσεν, ἀφοῦ ἀπέκτησε περιουσίαν ἐν Μαλαισίᾳ, κληρονομῶ αὐτόν, οὐδὲν τούτου φυσικώτερον. Ἄλλως δὲν ἔχω τὸ ἐπιτροπικόν ; δὲν εἶμαι πληρεξούσιός του ; Ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι θὰ θελήσωσι νὰ με ἐνοχλήσωσι διὰ τὴν ἀμεσον κατοχὴν τῆς περιουσίας τοῦ ἀδελφοῦ μου, εἶμι δικαιοῦμαι ἐν πρώτοις διοικητὴς αὐτῆς ἐπὶ πενταετίαν. Ἄλλὰ οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ ἐξετάσῃ τοσοῦτον ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ὑποθέσεις μου. Θὰ γίνω πλούσιος· διὰ τοῦ χρυσοῦ φράττονται τὰ ὄτα τῶν ἀκούοντων, κλείεται τὸ στόμα τῶν ὀμιλούντων, καλύπτονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν θελούντων νὰ βλέπωσι· διὰ τοῦ χρυσοῦ καθιστᾶ τις τυφλὴν καὶ αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην. Σήμερον ὁ κάτοχος χρυσοῦ, πολλοῦ χρυσοῦ, γίνεταί θεός. . . Τὰ πάντα ὁ χρυσοῦς ἐστίν, ὁ κατακτητὴς, ὁ μέγας ἐξουσιαστής τοῦ κόσμου !

Τοιοῦτοτρόπος ἐσκέπτετο ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ.

Ἐν πᾶσι τούτοις ὅμως ὑπῆρχε σημείον τι μέλαν, μόλις ὀρατὸν τὸ κατ' ἄργας, ἀλλὰ μεγεθυνόμενον βραθυρόν. Ἄπέναντι τοῦ αὐθάδους καὶ ἐγκληματικοῦ σχεδίου του ὁ Λέων ἔβλεπεν ἀνορθούμενον ἐν ἐμπόδιον, ἐν μόνον, ἀλλὰ σπουδαῖον, τὴν μαρκησίαν.

Τάκη ὄθεν ὁ γράψας τοῦτο δὲν θὰ εἶδε καλῶς καὶ διὰ τοῦτο ὑπέπεσεν ἀκουσίως εἰς ψευδῆ εἰδοποιήσιν καὶ εἶναι λυπηρόν ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ νὰ δημοσιεύωνται ἀνύπαρκτα γεγονότα· γράφει μάλιστα ὅτι ἡ καταδάφισις ἐγένετο περὶ ὄρθρον βαθῶν, ἐνῶ αὐτὴ ἐγένετο περὶ τὴν 9ην ὥραν π. μ.

Ἡ καταδάφισις ἐγένετο λέγει διὰ λόγους ἐκλογικούς καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, διότι αὐτὴ ὄρθρον καὶ δίκαιον ἦτο νὰ γίνῃ ἵνα ἡ ὁδὸς Τάκη ἐπεκταθῇ ἕως τῆς Καραϊσκάκη συμφώνως μὲ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως· καὶ οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας ταύτης περὶ τοῦτου πολλάκις ἀνέφερον εἰς τὸν πρῶτον Δήμαρχον, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούοντο· καὶ ὄχι μόνον τοῦτο δὲν ἔκαμιν οὗτος, ἀλλὰ καὶ οἰκίαν φίλου του τινος διὰ τῆς ἰσχύος του κατώρθωσε νὰ ἀναγερθῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τάκη οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ἐλπίζων οὕτω τὴν διστροφὴν τοῦ σχεδίου διὰ τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ ἐτύφλωσε τὴν ἐκκλησίαν Χριστοκοπίδι, ἥδη δὲ εἰσακουσθέντων τῶν παραπόνων των ὡς δικαίων ὄντων ἤρξατο ἡ καταδάφισις τῶν μανδροτείχων ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἀν δὲ ὁ Κυριακὸς διὰ τῶν πρὸς τῶν Τρικούπηνη ἐνεργειῶν του κατώρθωσε ἵνα σταματήσῃ αὐτὴ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἔθεσε κλητῆρα φυλλάσσοντα νυκθημερὸν τὴν περαιτέρω καταδάφισιν πληρονομένου παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐναντίον τοῦ νόμου, τοῦτο δὲν τὸν ὠφελεῖ διότι θὰ παρέλθῃ καὶ ἡ θέλησις αὐτῆ τοῦ Καδῆ.

Παρὰ τοῦ κ. Συντάκτου τῆς «Παλιγγενεσίας» ἀνεμόμενον πλείονα δικαιοσύνην καὶ πλείονα παρατηρητικότητα.

Εἰς γέιτων.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Βερολῆνον, 16 Ἰουνίου. Ὁ πολωνὸς ποιητὴς Κρασέβσκις συνελήφθη σήμερον κατ' αἴτησιν τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως.

Σανδερλάνδη, αὐθημερόν. Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θεάτρου

ἰ) μαρκήσιος ἐκ τυφλῆς ἐμπιστοσύνης εἶχε παραδώσει τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· ὁ βαρόνος κατεῖχε τὰ ἑκατομμύρια ἐν χερσὶ· μάλιστα, ἀλλ' ἡ μαρκησία ἦτο ἐκεῖ μετὰ τῶν δικαιωμάτων της· ἐταίμη ν' ἀποδείξῃ αὐτά. Νὰ ἀποστερήσῃ αὐτὴν τῆς περιουσίας της! Ἦτο τοῦτο δυνατόν; Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπιπτεν ὡς ψυχρὸν ὕδωρ ἐπὶ τοῦ καίοντος κρανίου τοῦ βαρόνου καὶ κατῆναξε πρὸς στιγμὴν τὸν ἐρεθισμόν καὶ τὰς ἐπιθυμίας του.

Ἡ δύνατο ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν Λουκιαν τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας τοῦ μαρκησίου. Τὸ ἰδικόν του μερίδιον θὰ ἦτο ἀκόμη λαμπρότατον. Πλέον ἢ ἀπαξ ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ ἐπῆλθεν, ἀλλὰ τὴν ἀπέκρουσε μετὰ μανίας. Εἶχε φθάσει εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ μὴ δύνηται πλέον νὰ παραδεχθῇ τὴν διανομήν· ἤθελε τὸ ὅλον. Εἶχε συνειρίσει νὰ διαχειρίζεται τὰ ἑκατομμύρια, τοῦτο δὲ ἐμεθυσεν αὐτὸν ὡς κρηδωρὸς οἶνος.

Ἐμνησιάζει κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, διότι τὸν ἐνέβαλεν εἰς τοιαύτην ἀμηχανίαν. Τί ἀνάγκην εἶχε νὰ νυμφεῖθῃ, νὰ συζευθῇ μίαν Ἀγγλίδα, ἥτις μετὰ δύο μῆνας ἐμελλε νὰ τέξῃ παιδίον; Ἐν παιδίον! Ἐνα ἄλλον κληρονόμον, τὸν ἀληθῆ τοῦτον· νέα ἀμηχανία! Ἀναφιλέτως ὅσῳ περισσότερον ὁ Λέων ἐσκέπτετο ταῦτα, τοσοῦτω μᾶλλον εὗρισκε τὴν κατάστασιν δυσχερῆ. Αἱ ἰδέαι αὐτοῦ συνεχέοντο, τὸ νῆμα τῶν δολοπλοκίων αὐτοῦ διέφρευγεν αὐτόν, πάντες δὲ οἱ διὰ μακρῶν μελετηθέντες συνδυασμοὶ του περιστρέφοντο ἐμπλεκόμενοι εἰς ἀδιέξοδον λαβύρινθον.

ἔξοδον, καταληφθέντος τοῦ πλήθους ἐκ πανικοῦ, μεγάλη ἐπῆλθε σύγχυσις ὀλεθρίας σχοῦσα συνεπείας. Ἀριθμοῦνται 70 νεκροὶ καὶ ὑπὲρ τοὺς 300 τραυματῆαι.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ὁ κ. Σαλλαμὲλ Λακούρ ἀνεχώρησε μεταβαίνων εἰς Βισύ. Ἐν τῇ ἀπυσιᾷ του τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν θέλει διευθύνει ὁ κ. Φερρῦ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συστηθέντος ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ κ. Δ. Ι. Σούτζου εἰς θέσιν Γλυκόβρυσιν παρὰ τῇ πόλει Ἀθηνῶν νέου

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΟΥ

γνωστοποιεῖται ὅτι οἱ βουλόμενοι νὰ ἔχωσι καθ' ἑκάστην πρωίαν

ΑΓΝΟΝ ΓΑΛΑ ΑΓΕΛΛΑΔΙΝΟΝ

ἐντὸς δοχείων διὰ σφραγίδος ἠσφαλισμένων δύναται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἐγγραφῶσιν εἴτε ἐν τῷ γραφείῳ τῶν Ἀδελτῶν Οἰκονόμου, ὁδῷ Σταδίου, εἴτε ἐν τῷ καταστήματι Κόλα, οἰκίᾳ Β. Μελά, σημειοῦντες εὐκρινῶς τὴν ποσότητα γάλακτος ἢ ἐπιθυμοῦσι καὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν ὅπως μὴ προέλθῃ σύγχυσις εἰς τὴν διανομήν.

Ἡ μεταφορὰ καὶ παράδοσις τοῦ γάλακτος εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐγγραφισομένων γενήσεται καθ' ἑκάστην πρωίαν περὶ ὥραν 5ην ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας 23 Μαΐου.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

ὀρίζεται τῆς ἡμισίας ὀκάδος ἐν δοχείῳ εἰς λεπτὰ 55, τῆς μιᾶς ὀκάδος εἰς δραχμὴν 1 καὶ τοῦ δοχείου τῶν δύο ὀκάδων εἰς δραχμὰς 2.

(Ἡ διευθύνσις τοῦ Γαλακτοκομεῖου «Γλυκόβρυσιν»)

Ἦ! αὐτὴ ἡ Λουκία, αὐτὴ ἡ Λουκία.

Καὶ μολαταῦτα, πρᾶγμα παράδοξον, οὐδὲν ἠσθάνετο μίσος κατὰ τῆς νόμφης του ἀπεναντίας ἠννοεῖ ὅτι διωλίθθαι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ βαθμιαίως εἰδὸς τι ἀγάπης πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ὁπότε σκεπτόμενος περὶ αὐτῆς ἔβλεπε τὴν χαριστάτην εἰκόνα τῆς ἀναφανομένην ἐντὸς νέφους καπνοῦ, τὸ γλυκὺ καὶ μελιχίον πρόσωπόν της φωτιζόμενον ὑπὸ ἡλιακῆς τινος ἀκτίνος, ἥτις ἐπέθετεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της, οἷον λαμπρὰν τινα ἀκτινοβολίαν.

Ἦν τοῦτο ὄνειρον ἢ παραλογισμὸς; Ἡ Λουκία ἦν ἐμπροσθέν του, παρετήρει διὰ τῶν μεγάλων, ὠραίων, θαυπευτικῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐμεῖδιζα αὐτῷ θλιβερώς. Βλέπων κινούμενα τὰ χεῖλη της, ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τὸν μελωδικὸν φθόγγον τῆν μελιχίου φωνῆς της, ἥτις ἠδῶς ἔπαλλεν ὡς ὁ ἦχος ἐναερίου λίρας.

Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἴφνης ἀνεπῆδησεν, ὡσεὶ ἀνηγέρθη ἀποτόμως ἐκ βαρέως ὕπνου, ἔρριψε τὸ σιγάρο του, καὶ ἠνωρθῶθη. Ἡ μορφή του εἶχε λίαν φαιδρυνθῆ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλουν.

Ἰδέα τις εἶχε διέλθει διὰ τοῦ πνεύματός του.

Ἡ ἰδέα αὕτη κατέστρεφε τὸ πρὸ αὐτοῦ ἐμπόδιον, κατενίκα διὰ μιᾶς πᾶσαν δυσχέρειαν. Διὰ τὴν νὰ μὴ ἐπέλθῃ αὐτῷ ἦδη;

(ἀκολουθεῖ)